

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' ESTAT DE LA MARINA ESPANYOLA Y L' ESTAT DEL MINISTRE DEL RAM.

Tranquilitat y bons aliments y lo demés que 's peli.

¡AQUÍ 'US VULL VEURE!

PUIGCERCÓS s' enfonza; Puigcercós corra imminent perill de desaparèixer. Totes las notícies que van rebentse relatan la desesperació de aquell poble desventurat.

L'altre dia 'ls diaris publicaven un escrit del rector de Puigcercós. Lo bon home s' planyia del crítich estat de la població y demanava, no oracions, sino ausilis y recursos. Donava al mateix temps las gracias més sentidas a todas las personas que interessantse per aquells vehins acudian a portar lo seu òbol a las suscripcions obertas en la capital del Principat; y las feya extensivas de una manera especial als empresaris de teatros y altras espectacles que tan desinteressadament han contribuït a allegar recursos al mateix objecte.

Lo rector de Puigcercós ha fet un acte de justicia agrahint la caritat de tothom, sense mirar la seva procedencia.

Sera tan xocant com vulgan que un home de iglesia dediqui 'ls seus encomis als empresaris de diversions purament profanas; pero es molt més xocant, si bé 's considera la cosa, que no tinga fins ara motiu de dedicarlos igualment als empresaris de altras diversions més espirituals, més santas en apariencia, en realitat més egoistas y més sòrdidas y si aquests termes poguessen ofèndrels, diré que més duras de cor, més des-cuidadas y menos compassivas.

Ja comprendran ab aixó a qui 'm refereixo.

¿Qué ha fet fins ara l' Iglesia en favor de un poble cristià durament castigat per las inclemencias de la naturalesa?

Res enterament, a lo menos que jo sàpiga.

Lo poch que s' ha realitat fins ara se deu exclussivament a las empresas teatrals, a algunas societats recreativas y a una bona part de la premsa periòdica.

L' empresari D. Ignaci Elias, ha cedit en dos distintes ocasions lo *Teatro de Novedats*, contribuïnt al millor resultat de las funcions allí donadas a benefici de Puigcercós ab l' import dels gastos bastant crescuts inherents a tota funció teatral. Y D. Ignaci Elias no es rector de cap parroquia, ni canonge de cap cabildo.

Lo mateix ha fet l' empresa del *Teatro Espanyol*, cooperant al major esplendor de la funció organitzada per la premsa. Y l' empresa del *Teatro Espanyol* no es cap comunitat religiosa.

L' eminent Valero que a sos 80 anys se véu obligat a guanyarse las caixaladas, prepara també una funció a benefici de Puigcercós. Y l' ancià Sr. Valero no es bisbe, ni arquebisbe de cap diòcessis.

Los coros de la associació Clavé han recullit donatius a Puigcercós destinats, cantant pèls carrers de Barcelona. Y 'ls coros de la Associació Clavé, se componen de honrats treballadors y no d' escolans de cap parroquia.

Los arrieros de Sant Antoni van celebrar los Tres Toms, fora de diada, arrostrant las incomoditats de la pluja, afanyosos de recullir limosnas destinadas als desventurats vehins de Puigcercós. Y 'ls arrieros de Sant Antoni, per més que reconeixen lo patronatge de un Sant, no tenen res que veure ab las devotas practicas de la Iglesia.

Balls, concerts, funcions de teatros, suscripcions obertas en los periòdichs y ab més dalé que en los demés, en los taxats de impios y liberals, veus aquí los únichs medis utilitzats fins ara per acudir en socorro de un poble digne de millor sort.

En quan a la Iglesia, s' ha mostrat sorda de las orellas ó sorda del cor.

¿Es que la Iglesia no conta entre sos debers més elementals l' exercici de la caritat?

Cuydado que si volia usarlos tè medis més que suficients per reconstruir, no un, sino cent pobles com Puigcercós. ¿Per ventura no troba los recursos necessaris quan se proposa poblar de convents suntuosos y de magnífichs temples l' Ensanxe y tots los pobles dels voltants de Barcelona? Y quan s' arma una guerra civil, ¿no es principalment la Iglesia la que facilita a las patuleyas carlistas aquellas sumas sense las quals la guerra fora totalment impossible?

Donchs aqueixa Iglesia tan generosa en fomentar vanitats arquitectòniques y sostenir malehidas discordias intestinas, quan se tracta de ausiliar a un poble que s' ensorra, a cent families que claman pietat, pertanecients totes ellas a la grey catòlica, no té un centim, ni un recort, ni 'l més petit impuls de misericordia.

Puigcercós es una població catalana y Catalunya consta vuit distintes diòcessis. Donchs fins ara a cap dels

prelats que las ocupan se li ha ocorregut dirigir una sentida pastoral als seus fiels, excitant entre ells la caritat cristiana a favor de aquella població que tan la necessita.

Dintre de poch apenas hi haurá teatro, ni teatret a Catalunya, saló de ball ni societat recreativa que no aporti 'l seu òbol a la suscripció oberta en favor de Puigcercós. Y en cambi no sabém de una sola iglesia que haja tractat de fer lo mateix dintre de la seva esera.

La càtedra del Esperit Sant, desde ahont tantas imprecacions se fulminan contra la llibertat moderna, no ha servit fins ara per predicar la caritat en favor de Puigcercós.

¿Es per ventura, qu' encenegat lo clero en los goigs de aquesta vida mundanal, ha abdicat fins de la primera y més preuhada de las virtuts cristianas? ¿Es per ventura que aqueixa virtut consignada en la doctrina ha fugit de las iglesias per refugiarse en los teatros?

Aquí no hi ha més.

Si no vol la Iglesia que se li dirigeixin càrrechs tan severs pero al mateix temps tan motivats, fassa una cosa. Ja que 'ls impios treballan en favor de Puigcercós, treballi ella també, y derròtils en lo terreno de una noble y generosa competencia.

¿Qué fan los empresaris de teatros en tota funció benèfica? Pagar los gastos del espectacle. ¿Qué fan los artistas qu' en ellas prenen part? Renunciar al seu sou. ¿Per qué no han de fer lo mateix en un dia dat tots los sacerdots, desde 'ls prelats als més infims capellans de missa y olla?

Lo públich, davant del sacrifici de las empresas y de la generositat dels artistas, ompli 'ls teatros de gom a gom. Es de creure que 'ls catòlichs farian lo mateix si s' organitzaven funcions de iglesia a benefici exclussiu dels pobres habitants de Puigcercós.

Ab lo sou (un diari no més) de tots los artistas de sotana, ab lo producte de las cadiras, ab lo que arribés a recullirse en las bassinas n' hi hauria de sobras per reedificar aquella població.

Lo projecte, com se véu, es senzillissim. Per un dia de no cobrar lo jornal, no hi ha cap capellà que s' enmagreixi, ni cap bisbe que badalli.

Los vehins de Puigcercós no admeten més espera. Senyors catòlichs, allà ahont no arribin los impios, arribenhi vosaltres.

Apa, macos: aquí 'us vull veure.

P. K.

LA VERITAT EN SON LLOCH.

Alguns nos han avisat que la darrera senmana va publicar LA CAMPANA un dibuix equivocat.

Era l' últim espanyol, una figura concisa d' un infelís en camisa, fent badalls y dant lo vol.

Creuen los que 'ns han escrit que anant tot com ara va, l' espanyol no quedarà tal com LA CAMPANA ha dit.

«Ben clar—diuen—va veyentse que si no 'ns espavilém, dintre de poch anirém no ab camisa, sino sense.»

«De modo que, perque estés lo quadro ben acabat, ven lo dibuix precitat.»

«Agrahim la observació, y a fi de no desmentirlos nos apressurém a dirlos que tenen molta rabó.»

«Pero tingan també entés que tot lo que han observat ja ho havíam calculat bon xich avants que vostés.»

Al fer l' últim espanyol, l' artista que va trassar lo creguin que va dibuixarlo pelat, nu y de cara al sol.

«Pero al aná a contemplarnos aquell homé escanyolit, lo pudor 'ns va fé un crit y 'l rubor va enrojolarnos.»

Y agafant al dibuixant li vam dí:—Es la vritat llisa, pero... ¡pòsili camisa, siquiera pèl que dirán!»

Ab aixó queda explicada la semi-inexactitut del dibuix aparegut en LA CAMPANA passada.

Tinguin pues, tots la evidencia que la camisa en qüestió no es una equivocació, sino un rasgo de decencia.

C. GUMÀ.

SUSCRIPCIÓ-PUIGCERCÓS.

Suma anterior. Ptas. 76'85

Suscripció de nostre corresponsal de Masanet de Cabrenys, los següents: José Sagner, 1.—Juan Quintá, 1.—

José Giral, 1.—Higinio Riera, 1.—A. F. S., 1.—Joaquín Blancaf, 0'25.—Rafael Delclós, 0'10.—Juan Reinal, 0'50.—Pedro Taulera, 0'50.—J. D., 0'50.—Teresa Roger, 0'50.—Martín Cortada, 0'50.—Tomas Valls, 0'50.—Pedro Gelfi, 0'50.—José Pagés, 0'50.—Ricardo Quintá, 0'25.—Manuel Sot, 0'25.—Marcos Vilanova, 0'35.—J. P., 0'25.—Camilo Bos, 0'25.—José Sot, 0'25.—Marcelino Rosa, 0'25.—Salvador Carbonell, 0'25.—Amador Olivet, 0'25.—Tomás Delclós, 0'25.—J. L. G., 0'25.—Un liberal de razas, 0'25.—Estevan Auguet, 0'15.—J. P. D., 0'20.—Jose Rosa, 0'20.—Jaime Sagner, 0'10.—José Serrarrós, 0'10.—Miguel Verdagué, 0'10.—Un Zorrillista, 0'10.—Juan Pagés, 0'20.—Un republicano, 0'10.—Un radical, 0'10.—José Miró, 0'10.—Tomás Delclós, 0'10.—José Ll. Coll, 0'10.—José Muntalat, 0'10.—Lorenzo Sabá, 0'15.—Juan Verdagué, 0'25.—Joaquín P. Riera, de Agullana, 0'50.—Jaime Juan, Herrero de Agullana, 1. En junt 16'40 gastos giro 0'40, restan líquidas, pesetas, 16.

Juan Salero, 0'50.—Pepe M., 1.—A. Ferreras, 0'50.—A. Roviroa, 0'50.—Juan C., 0'50.—A. Copclat, 0'50, los quatre de Sitjes.—T. Llonquó, 0'30

TOTAL. Ptas. 96'65

Continúa oberta la suscripció.

N. Martínez Campos esta més cremat que un cabo de realistas. En una entrevista celebrada ab en Sagasta, va cantarli las quaranta, y se 'n va anar molt entat de la seva presencia.

L' endema lo germá del héroe de Sagunto dimitia 'l càrrech de conceller d' Estat.

Está bé. Del enemich, ni 'l conceller.

Las llistas ultimadas per l' Ajuntament de una capital com Barcelona, contenen sols 8.576 electors.

Aixó, aquí ahont hi ha més de 10.000 propietaris y més de 18.000 industrials, y homes de carrera a milers; de manera que pèl cap baix las indicadas llistas haurian de contenir de 30 a 40.000 electors.

Bé podém dir que las quatre quintas parts dels barcelonins tenen detental lo seu dret.

Aixó es més clar que l' aygua.

Y las tal llistas mes brutas que la conciencia dels regidors de ofici.

Va ser molt sensible que un estudiant clavés un cop de pedra a n' en Crispi, ministre del rey Humbert, per més qu' en Crispi está empobrint a la Italia, embolicantla en las mallas de la triple aliança.

«Pero amigo, qui no vulga cops de pedra que no vaja a fer pedradas.»

Respecte a aquest particular ha dit lo diputat Imbriani:

«Condemnem la violencia del estudiant; pero condemnem també las del ministre.»

Després de tot la Italia no 's curará tan tàcilment com lo ministre. Perque mentres lo del ministre ha sigut un nyanyo, lo de Italia es una ferida mortal.

Parlém clars, senyors del Ajuntament.

Declarats irreelegibles per la llei Mellado, quan vostés van oposarse a que se 'ls excluís de las llistas d' elegibles arrostrant la retxifla de tot Barcelona, per alguna cosa ho farian.

¿Qué intentan? ¿Qué 's proposan? ¿Quina nova trafica portan entre mans?

¿Es cert lo que diuen alguns?

¿Qué diuen preguntan? Molt senzill. Suposan que vostés se proposan prescindir de la llei Mellado y ferse reelegir a tola costa. La Junta d' escruliní formada per vostés mateixos a la mida del seu gust, los proclamará regidors. Algú protestará; pero no importa. Vostés pendrán possessió y mentres tant la protesta seguirá 'ls seus tràmits anantse 'n a fer una bona dormida en los armaris del consell d' Estat.

Y vostés farán la reforma de Barcelona y vostés entarugarán a trotxe y motxe, y vostés continuaran aprofitant las ganguetas del ofici.

«Pero tot aixó son comptes galans.»

Recórdinse de la fabula de la lletera. A lo millor dels seus projectes va fer un salt de alegria y l' olla va trencarseli.

Cuydado, Srs. del Ajuntament, que tal poden anar las cosas, que 'la corri perill l' olla.

En Moret ha dit que acceptaria ab gust l' embaixada de Inglaterra.

«Ho crech molt bé.»

Sempre ha estimat als inglesos lo gran defensor dels tractats de comers.

Y 'ls inglesos son agrahits.

Vaja, 'ls industrials de Catalunya no tenian mica de rahó.

La casa Martínez Rivas y Palmers, encarregada de la construcció de alguns barcos ab materials espanyols exclusivament, compleix al pèl las condicions de la contracta.

Aixis ho acaba de declarar la comissió inspectora enviada a Bilbao pèl govern.

Es veritat que ha importat no sè quantas toneladas de rebllons inglesos; pero aixó no quita perque la contracta se compleixi al peu de la lletra.

Encare que 'ls rebllons sigan inglesos, l' esperit libre-cambista de la casa Martínez y la informalitat administrativa del govern son productos exclusivament espanyols.

Demá diumenje se dona l' última corrida de la temporada ab sis magnífichs toros de la ganaderia de Anastasio Martín, que matará tot sol lo simpátich Guerrita.

Ab toros tan bons, un matador tant distingit y 'l sol de octubre qu' en lloch de molestar consola, contin si la plassa estará plena.

Darrera 'l Panorama de Plewna hi trobaran las montanyas russas que hi havia dins del Parch.

Los ho participo per si tenen lo gust de protegir aquesta diversió.

Al cap y á la fi son montanyas russas, es dir de Russia, la semi-aliada de la República francesa.

Y aixó las fa simpáticas.

CARTAS DE FORA.—Fa poch días que un ensotanat predicant desde 'l cubell de la iglesia de la Trinitat de Vilafranca del Panadés las va empendre contra las vehinas de algunas casas inmediatas á l' iglesia ab motiu de que 'ls días de festa s' entretenen jugant á cartas á la porta de sas casas. De segur que si las vehinas aludidas destinessin part de lo que atravessan en lo joch á comprar ciris, en lloch de censuras, se n' endurían un grapat de días de indulgencia. ¿Vol lo predicador desfermarse contra 'l joch y 'ls jugadors? Donchs ja t' tela tallada ab las loterías que s' verifican en algunas iglesias d' aquella població, especialment en la capella de Sant Magí, ahont se verificá un sorteig al peu del altar, estant tot lo públich ab lo cap cubert, sense donar la més petita mostra de respecte. Contra aqueixas timbas espirituales deuria l' predicador esgrimir las mateixas deixuplinas que feu servir lo Redemptor per expulsar als merceders del temple.

Lo rector de Olesa de Montserrat mereix un elogi. Una vegada á la vida ha treballat á favor dels lliure-pensadors. Figúrinse que havésseli presentat ocasió per confirmar la existencia de un miracle, va desdenyarla, com si aquestas ocasións li sobressin. Es lo cas que á la casa del actual campaner, de nit, estant tot tancat y mentres tot-hom dormia hi queyan pedras al llit sense que 'l sostre fos foradat. La casa va ser benehida sense resultat satisfactori, y practicat un reconeixement per las autoritats y eminenencias sagristanesas presididas pèl rector, va declararse que no hi havia motius per declarar lo fet miraculós y que las pedras per forsa havian de ser tiradas per algú dels de dintre de la habitació.

Lo mateix rector, com si 'ls feligresos li fessen nosa, per no sé quina mala inteligencia, va agafar pèl bras á un home sòrt, expulsantlo de l' iglesia. Lo sòrt va fer una gran creu á la porta com volent dir que no hi tornaría més.

Per cert que á la porta de la tal iglesia hi ha un rétol que pot passar pèr modelo de ortografia. Diu aixis, en lletres mayúsculas: IGLESIA PARROQUIAL.

L' ARCALDÍA DE BARCELONA.

Si la ley es ley siquiera una vegada á la vida, ó si Déu ó en Sagasta no fan un miracle, dintre de poch temps lo senyor Rius y Tauler deixarà de ser arcalde de Barcelona.

¿Quí 'l sustituirá, quan arribi aquest día? Los fabricants de calendaris y confeccionadors d' intrigas citan com á candidats probables en Fabra, en Gassó, en Maluquer y altres bellas personas, que figuran més ó menos en la comedia política y que, segons sembla, tenen ganas de fer la felicitat del poble barceloní de: de la Casa Gran.

Comenso per prescindir d' aquestas candidaturas, perque en lo meu concepte cap dels aspirants reuneix las condicions que necessita tenir lo qui empunya la vara d' arcalde primer.

Barcelona atravessa una situació molt crítica y delicada, y es precis que l' home que s' posi al davant de la seva administració sigui tot un caràcter.

¿Quín es, donchs, lo candidat que 'ns convé? Comensin á escoltar.

Lo primer que s' presenta es un metje.

—Jo soch l' home que avuy á Barcelona li fa falta. Un arcalde-metje sabrá dotar la ciutat condal de tots los elements de salut que avuy no t'è. Organisaré un bon servey d' higiene, establiré un nou sistema de cloacas, faré portar aygua en abundancia.

Tot aixó es molt bonich, pero no es lo suficient: veyám qué diu aquest altre aspirant:

—Si 'm fan arcalde á mí, tot anirà bè. Jo soch arquitecte, tinch un plan de reforma que convertirá la ciutat en un paradís, y soch capás d' acabar lo carrer de Bilbao en tres mesos y de desviar la riera de 'n Malla en una setmana.

Tampoch aixó basta; vinga un altre.

Lo tercer pretendent es un ingenier químic.

—No hi donéu voltas—exclama 'l bon senyor,—la salvació de Barcelona está únicament en la mèva mà. Tothom

sab que 'l gran perill de la nostra existencia es la falsificació dels aliments. Donchs, bè, jo analizaré tot lo ví qu' entra, tot lo pá que s' ven, tots los animals que s' matan, tots los comestibles y bebestibles que s' ofereixen al públich, y descubriré las falsificacions, las imitaciones, las adulteracions. Un arcalde-químich: aixó es lo que aquí fa falta.

També aquest senyor parla com un libre estampat: pero tot ab tot, lo seu programa es deficient. Probém ab un altre.

Es un comerciant, un home de negocis

—Si 'm fan arcalde á mí, 'm comprometo á posar en net tots los comptes bruts que avuy pesan sobre Barcelona. Jo soch un administrador inteligent y honrat, estich acostumat á manejar interessos y á fer sumas y restas, y no deixaré passar ni 'l més insignificant tarugo.

Aquí tenen un fulano que ha sapigut fer vibrar una mica la corda sensible; pero ab franquesa encare no es aixó, lo que desitjém.

Aném examinant candidats.

Un altre, qu' es un advocat de molta intenció.

—Ningú com jo—diu—ningú com jo per arcalde. Hi ha personas que s' figuran que ab la bona voluntat y la honradés s' arregla tot. Lo que avuy se necessita més que res es labia, sanch freda, audacia, soltura y picardia. Ab la mèva eloqüencia faré resoldre tots los expedients que dependeixin de Madrid, lograré moratorias dels acreedores del ajuntament convenceré als que fassin la oposició als projectes beneficiosos y d' utilitat pública, enaltiré á Barcelona per tot allí ahont jo 'm presenti y conseguiré que tothom 'ns respecti y 'ns consideri.

Aquest castell de paraulas no fa per casa; aquí necessitém ideas prácticas: vinga un altre aspirant á la arcaldia.

Ja 'l tenim aquí: es un mestre d' estudi, qu' está bó y gras. A la quènta es dels que cobran.

—Lo millor arcalde de Barcelona—comensa dihent l' home—seria jo, un professor d' instrucció primaria. Diguin lo que vulguin, no hi ha res com la instrucció pera elevar lo nivell dels pobles: una ciutat instruida, es una ciutat felís. Donéume á mí la vara, y converteixo aquest poble en un temple de la ciencia.

Me sembla que ja hem escoltat prou programas y profesions de fe. Casi totes m' han agradat, pero en totes hi trobo á faltar alguna cosa.

Y es que ningú atina en que es impossible que un sol home pugui satisfacer completament totes, totes las nostras necessitats.

Per xó jo crech que per empunyar la vara ab un home no 'n hi ha prou.

Se 'n necessitan tres: un triunvirat d' arcaldes; una especie d' arcaldissima trinitat.

¿Volen que 'ls digui quí esculliria pera formar aquest triunvirato?

Un camálích, un sereno y un escombriayre.

Lo camálích pegaría paló á tots los que ho mereixessin.

Lo sereno vigilaria de día y de nit tot lo que hi ha per vigilar.

Y l' escombriayre netejaria tota la porqueria moral y material, acumulada avuy á Barcelona.

Aquí tenen l' arcalde que la nostra ciutat necessita.

FANTÀSTICH.

NO HA SIGUT RES.

Tornin l' espasa á la vayna y 'l revólver al calaix, arrepleguin las babutxas que tots havian llençat, beneheixin altra volta lo simpátich nom d' Aláh y no bescantin als moros: lo d' Africa s' ha arreglat.

A pesar de lo que deyan los enemichs dels alarbs, los descendents de Mahoma son subjectes enrahonats que, si bé saqueijan barcos y amarran als tripulants, son prou galáns y prou nobles per dalshi la llibertat al cap de dugas senmanas, com aquell que res no fa.

Callin, pues, los bullangueros que s' veyan ja caminant cap á Africa á matá heretjes; callin los aixelabrats que, plens de sant entusiasme, fins anavan á cambiar lo nom que vam darli un día á la plassa de Tetuán:

no hi ha res de lo que s' deya, tot queda pacificat y marrochs y espanyols tornan á ser lo qu' eran: germáns.

Jo, ab franquesa, 'm felicito d' aquest hermós desenllas; no perque temés la guerra, ni pensés que 'ls africáns poguessin descalabrarnos ab sos fusells rovellats.

Unicament ho celebro perque desde aquest instant, libres d' escrúpuls patriótics, podrém altre cop tornar á menjar figas de moro ab tota tranquilidat, sense desdoro ni mengua del nostre orgull nacional.

C. GUYA.

DESDE VENDRELL.

Lo diumenje últim, 29 de setembre, lo Cassino Republicá del Vendrell, commemorá d' una manera espléndida l' aniversari de la gloriosa Revolució de Setembre, ab la celebració de una vetllada política-literaria-musical, en la que s' hi llegiren diferents traballs en prosa y vers adequats al fet que s' commemorava, y prenenthi part ademés la societat coral *La Lira Vendrellense*, que cantá ab molta afinació y ajust las pessas del immortal Clavé, lo cant patriótic á veus solas *La Marsellesa* y l' himne *La Gratitud*, ab acompanyament d' orquesta. Tant los coros y orquesta, com los traballs que s' llegiren y 'l discurs del President del Cassino, lo consegüent republicá Sr. Vinyas, foren sumament aplaudits per la numerosissima y lluhida concurrencia que omplia lo magnífich y espayós saló de que disposa lo Cassino per actes consemblants.

Acabada la vetllada, y en obsequi á las nenas qu' en gran número acudiren á dar lluhiment á la festa, s' organísá un animadíssim ball, veientse confosos en ell en democrática barreja (cosa no nova al Vendrell) la humil menestrera y la atildada y emperifollada senyoreta; pero aixó sí, totes bonicas y elegants com saben serho las nenas del Vendrell.

Contentos poden haver quedat los organísadors de la festa, del bon resultat que ha tingut la mateixa.

Pera que s' vegi de la manera com lo Vendrell ha respost á la idea que s' tingué de formar un Cassino Republicá, bastará dir, qu' en un mes tan sols que porta d' existencia, conta ja ab un contingent de més de 200 socios, y que está instalat en un local tot á peu plá, compost de saló-café, altre pera jochs de recreo, l' illar, gabinet de lectura que conta una biblioteca de més de 400 volums, un magnífich saló de festas y jardí adjunt, sombrejat per ufanosos plátanos que 'l fan un dels llochets més frescos al istiu.

Tal es lo Cassino Republicá del Vendrell, al que desitjém molts anys de próspera existencia, y que procuri que la llevar escampada donga prompte sabrosos y abundants fruits.

Una noticia. Avuy dissapte se donará en lo Saló del Tívoli, un ball públich á benefici de Puigcerdós, patrosinat per totes las societats de la vila. Aixó vol dir que s' veurá molt animat. Los fondos se remeterán al comité de la premsa de Barcelona.

R.

o carruatje regalat per la reyna regent al emperador de Marruecos, van haverlo de portar á la Alcazaba á pés de brassos, per no permetre altra cosa los carrers de Tanger.

Ademés, en tot l' imperi no hi ha un pam de carretera.

Es la gran ventatje que te aquell país sobre 'ls demés. A Marruecos no hi ha ningú que se 'n pugui anar al hospici en cotxe.

A Zaragoza s' han practicat registres domiciliaris, y á casa de un zorrillista se hi van trobar papers perillosos. Serian papers de matar moscas.

¿Y son tantas las que viuhén de la mel del pressupost!

Se parla de un projecte de reconciliació de las dos ramas borbónicas.

No hi haurá liberal que no protesti contra semblant intent.

Branca tallada del arbre ja al arbre no pot tornar; la branca carlista, morta, tant sols serveix per cremar.

Y ademés no es de bon veure, que 'ls liberals se posin boyna ni que 'ls carlins se posin ros.

De Carnestollas, ab tres días cada any n' hi ha prou. Guardémnos de lerlo continuament, que sino fariam riure.

La veu dels patriotas:—Desenganyéuvos, lo porvenir de Espanya está en Marruecos.

La veu dels moros que assaltan llahuts espanyols:—No hi donguéu voltas: lo porvenir de Marruecos está en Espanya.

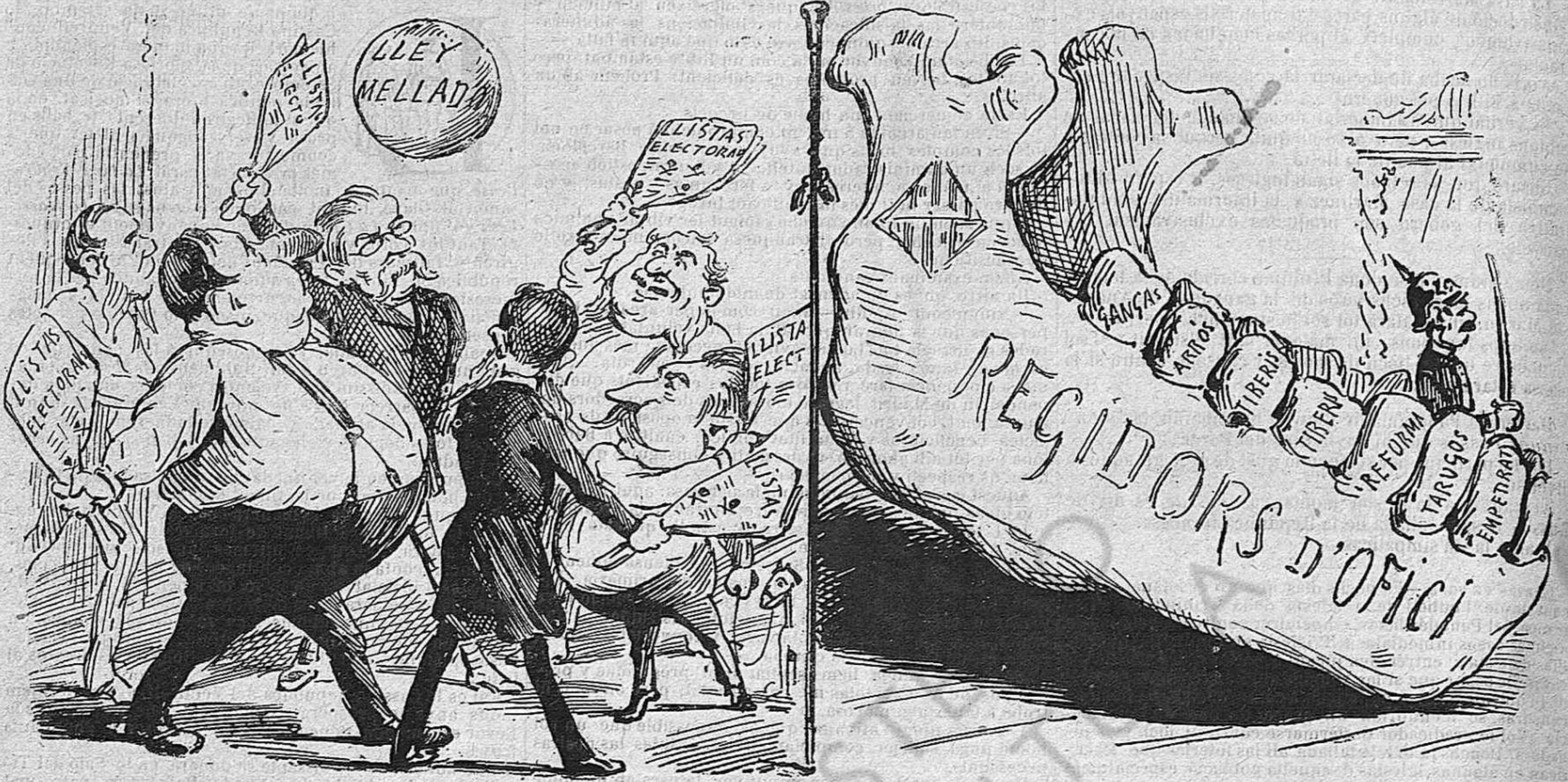
Es alló que deya en Bartrina:—Espanta considerar lo que seria del món si en lloch de descobrir l' América, haguessen vingut los americáns á descubrirnos á nosaltres.

La última corrida de beneficencia donada á Madrid, resultá ser un bunyol de primera. Lo públich va xiular á la comissió provincial que l' havia organísada.

Pero aixó no basta. Es precis que 'l govern li formi expedient, y que la destitueixi.

Perque si no sab ni tan siquiera organisar una corrida,

LA GRAN BARRA MUNICIPAL.

Lo qu' es ab la lley Mellado fins hi jugan a pilota;

deixinse de aquella barra que tritura a Barcelona!

figürinse còm ha de anar la administració de la província de Madrid.

Lò de Marruecos s' ha acabat perque havia de acabar-se, y s' ha acabat bè pel seu natural y no perque 'l govern haja fet gran cosa per conseguir un resultat favorable.

Aixís parlan los partidaris de la guerra. Y afegeixen:—Es veritat que varem enviar barcos a Tanger; pero la majoria d' ells no tenian pólvora... —Y no obstant—replican los partidaris de la pau—ab aquests barcos varem imposarnos.

—¿Si? ¿Y còm va ser? —Molt senzill. Encenent la llum eléctrica y fent la rateta al Sultán.

Prenent la llum per la lluna qu' es mitj adorada allí, lo Sultán va enlluernarse y va dir a tot que sí.

En Sagasta ha promés obrir las Corts lo día 28 del current octubre.

Y ha promés més encare: ha dit que un dels primers projectes que posaria a discussió seria 'l de sufragi universal.

Còn que, ja podem fer l' andalus y exclamar: —¡Olé! ¡Venga de ahí!...

L' altra nit a Madrid va haverhi tiros pèls carrers. Figürinse quina alarma y quin esglay.

—Vaja—deyan los pacífichs vehins que sortian del teatro —ja la tenim armada.

Averiguada la cosa, resultà ser una vaca brava que s' havia escapat y corria per aquells carrers fent la bromela. Segons noticias, la tal vaca no estava en connexió ab en Ruiz Zorrilla.

D' altra manera, tingan la seguretat de que no l' hauran fusellada.

A lo menos a aquella altra vaca de 1868, coneguda ab lo nom de Revolució de Setembre, a pesar de que a la primera embestida va volcar un trono, no la van fusellar.

Molt al contrari: van agafarla, van munyirla... y avuy encare hi ha qui se 'n alimenta.

Aquest hivern, segons diuhen, l' emperador de Alemania visitarà Espanya; desembarcant en lo port de Barcelona.

Pero El Barcelonès posa la noticia en quarentena. Y fa molt bè. Considerin que aquest hivern D. Francisco ja no serà arcalde. ¿Y qué ha de ferhi a Barcelona l' emperador de Alemania, no sent arcalde D. Francisco?

Alemania ha colocat un cos d' exercit permanent en la frontera francesa y un altre en la frontera russa.

Ja ho diu lo ditxo:—Casa con dos puertas, mala es de guardar.

Lo viatge del Sr. Baró a Barcelona te per objecte, segons sembla, intentar la reconciliació dels elements constitucionals de Barcelona. ¿Ho lograrà? Dificilment.

Com qu' estan tan entadats, si ho prova 'l Sr. Baró fara una nova edició de Lo joch dels disbarats.

Sobre 'l meeting del diumenje passat, referent a la Unió hispano-americana.

—¿Que tal? —Ha anat molt bè: s' han pronunciat eloqüentíssims discursos y s' han pres resolucions molt acertadas; pero una cosa estranya.

—¿Que? —Que tots los oradors anavan de levita. —¿Y donchs còm volias que anessin? —Que vols que 't diga: tractantse de fraternisar ab América, havian de anar de americana.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Car-me-si.
2. ENDAVINALLA.—Campana.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Pedro el Bastardo.
4. TERS DE SILABAS.— PE TA CA TA DE O CA O BA

5. GEROGLÍFICH.—Entre lladres no 's pert res. Han endevinat totes 5 solucions los ciutadans P Barba, M. M y J. y Un torero d' hivern; n' han endevinadas 4, Amiga de 'n Pacarin y Nicodemus; 3. Pau dels timbals; 2, Un confiter y Lloro del Paraguay; y 1 no més, Frare Llech, Palitrocas y Un Mussàrabe.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Guich y Forit, Pepa Sistachs, Fandilleta, May Menchis, Jorsona, Quimet Mora, A. Colomer, Xexa, Cap de Cindria, Joseph Pep y C., C. Bost y B., J. Conquistador, A. C. Martí y J. Carlos P.—Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans T. T., Marinet Blanch, Cargoli del C, F. M. F., Ton Llongu y C., Loris Melnikoff, J. Terry, M. Trullis Algué, Pere Joan, J. Jacas, Marangi y Quatre Burots:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadans E. Guanyabens: Va molt bè y gracias —J. Pujadas, Ramonol y C.: Una mica arregladas poran aprofitarse la primera y l' ultima —E. Sala: Si per cas ja ho veura insertat: no li podem dir res més. —J. Roig y Cordomi, Jaume Costa, Emilio Costa, A. Palleja, Linet del Pont, J. Llopart y B. Pere Gatindayna y Ego Sum: Lo que 'ns envian tots vostes es massa llix perque puga figurar en l' Almanach.—J. P. Chayan: Sobre 'er incorrecte, la poesia resulta perfectament denunciabie —Cru: No pot anar per las moitas incorreccions que conté. —R. Roura: Va bè encare que 'l final podria ser mes brillant.—Ramonel R: Esta molt bè. —J. Puig Cassanyas: Los versos estan plens de ripis: ¿per que no envia una poesia festiva? —P. Negre y Farigola: L' assumpto es tant groixut, que casi 'ns atreviriam

à demanarli un' altra cosa.—J. M. Bernis: Aprofitarem la poesia Interessant.—F. F. y R: Tindrem present lo que 'ns diu —Marí Revoltós: Aceptém lo sonet — Pich y Creus: L' intenció es molt bona: ¡llastima que 'ls versos no sigan tan bons com l' intenció! —A. Lliçmoner: Aprofitarem molta cosa de lo que 'ns remet.—Pep Costa: Idem idem.—J. Casanova V.: Igual li dihem.—Li Salvador: Queda acceptat lo que 'ns envia.—Li. Milla: Preferim lo quento a lo demés: ¡Burro! resulta més llarch que la Quaresma —J. Staransa: Salvadas algunas incorreccions, podra anar —P. S. Pou: Lo de la setmana passada anava per voste: de lo que 'ns envia ara no serveix més que una cantarella.—Faló: Lo sonet va bè.—J. Abri Virgili: Aprofitarem alguna cosa —T. Doy: Quedan admeos los dos sonets. Antonet del Corral: En lo que 'ns envia hi ha alguna cosa aprofitable.

Obra interesante

EL SACRAMENTO ESPÚREO

FOR
CONSTANCIO MIRALTA (PRESBITERO)
Uh tomo en 8.ª de 386 páginas, Ptas. 2.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.